

MYLLARGUTEN (stev)

Det var vesle Myllarguten,
Norges beste spilemann.
Sat med fela under nuten
der den strie elvi rann.
Med sin hug han sat og drøymde
uppi grøne bjørkeli
rare låt fe øyro strøymde
springdans leika seg deri.

Innmed og frå siljukallen
der fekk Myllarguten sjå.
Grimar med sylvhatt på skallen
skaut seg upp så til og frå.
Grov og granne tonar fløynde
gjennom fossedur og sus
Myllarguten aller gløymde
slik ein slått og slik ein brus.

Fuglar dansa etter låten,
song i land på siljukvist.
Myllarguten tok til gråten
slikt han hae aller sett.
Sea strauk han litt på fela
når han innmed fossen stod.
Fossegrimen lærde'n spela,
det æ'kje under han æ og.

Ja, når Myllarguten spelar
brurefolk i stova inn,
gjeng du som i draum og tvilar
på din eigen sans og sinn!
Fløytelåt og fine kvende
huldrelått frå høge nut,
gråt og leik og sut og glede
gjeng frå bogadragje ut.